

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2024. július 11.*

„Előzetes döntéshozatal – Polgári és kereskedelmi ügyekben folytatott bírósági együttműködés – 1393/2007/EK rendelet – Bírósági és a bíróságon kívüli iratok kézbesítése és közlése – Az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésében és az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás 53. cikkében tiltott magatartás által okozott kár megtérítése – Az alperes leányvállalatának székhelyén kézbesített keresetlevél – A kézbesítés érvényessége – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – 47. cikk – A hatékony bírói jogvédelemhez való jog”

A C-632/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) a Bírósághoz 2022. október 10-én érkezett, 2022. október 7-i határozatával terjesztett elő

a **Volvo AB**

és

a **Transsaqui SL**

között,

a **Ministerio Fiscal**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, az ötödik tanács bírójaként eljárva, M. Ilešič (előadó), I. Jarukaitis és D. Gratsias bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: N. Mundhenke tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2023. október 18-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Volvo AB képviselőjében N. Gómez Bernardo abogada,
- a Transsaqui SL képviselőjében J. Bonet Martínez, J. Bonet Sánchez és A. Penalba Ferrer abogados, valamint F. Pérez Cruz procurador,
- a spanyol kormány képviselőjében L. Aguilera Ruiz, meghatalmazotti minőségben,
- a cseh kormány képviselőjében A. Edelmannová, M. Smolek és J. Vlácil, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében S. Baches Opi, M. Domecq és S. Noë, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2024. január 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének az EUMSZ 101. cikkel összefüggésben történő értelmezésére, valamint a Charta 53. cikkének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelem előterjesztésére a Volvo AB és a Transsaqui SL közötti, ez utóbbit az EUMSZ 101. cikk és az Európai Gazdasági Térségről szóló, 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994. L 1., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 52. kötet, 3. o., a továbbiakban: EGT-Megállapodás) 53. cikkének több tehergépjármű-gyártó, köztük a Volvo általi megsértése következtében ért kárra vonatkozó jogvita keretében került sor.

Jogi háttér

Az uniós jog

Az 1393/2007/EK rendelet

- 3 A tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről („iratkezelés”), és az 1348/2000/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 1393/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2007. L 324., 79. o.) (2), (8), (11), (12), (16) és (17) preambulumbekzdése kimondta:

„(2) A belső piac megfelelő működése szükségessé teszi a bírósági és bíróságon kívüli iratok továbbításának javítását és meggyorsítását a polgári vagy kereskedelmi ügyekben a tagállamok közötti kézbesítés során.

[...]

(8) E rendelet nem alkalmazandó az eljárás helye szerinti tagállamban a fél meghatalmazott képviselője részére történő iratkézbesítésre, függetlenül a fél lakóhelyétől.

[...]

(11) Az iratok tagállamok közötti továbbításának és kézbesítésének megkönnyítése érdekében az e rendelet mellékleteiben foglalt formanyomtatványokat kell használni.

(12) Az átvevő intézmény formanyomtatvány útján írásban tájékoztatja a címzettet arról, hogy megtagadhatja a kézbesítendő irat átvételét a kézbesítés alkalmával, illetve az iratnak egy héten belül az átvevő intézménynek történő visszaküldésével, amennyiben az a címzett által nem értett nyelven, vagy nem a kézbesítés helyének hivatalos nyelvén, illetve hivatalos nyelvei egyikén készült. [...]

[...]

(16) Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés megkönnyítése érdekében a bírósági tisztviselő, illetve az átvevő tagállam joga szerint illetékes személy tevékenysége révén felmerülő költségeknek meg kell felelniük az adott tagállam által előzetesen megállapított, egységes díjnak, amely tiszteletben tartja az arányosság és a megkülönböztetésmentesség elvét. A megállapított, egységes díjra vonatkozó követelmény nem akadályozza a tagállamokat abban, hogy – a fenti elvek tiszteletben tartása mellett – különböző kézbesítési módokra különböző díjakat állapítsanak meg.

(17) Minden tagállamnak rendelkeznie kell azzal a lehetőséggel, hogy az iratokat más tagállamban lakóhellyel rendelkező személyeknek közvetlenül postai szolgáltatás útján, tértivevényes ajánlott levélben vagy ennek megfelelő módon kézbesítsék.”

4 E rendelet „Hatály” című 1. cikke az (1) és (2) bekezdésében előírta:

„(1) Ezt a rendeletet polgári és kereskedelmi ügyekben kell alkalmazni, amennyiben bírósági és bíróságon kívüli iratokat kell továbbítani az egyik tagállamból a másikba az utóbbiban történő kézbesítés céljából. E rendelet nem terjed ki különösen az adó-, vám- vagy közigazgatási ügyekre, illetve a közhatalom gyakorlásával összefüggő cselekményekért és mulasztásokért („*acta iure imperii*”) fennálló állami felelősségre.

(2) E rendeletet nem alkalmazható, ha az irat címzettjének címe ismeretlen.”

5 Az említett rendelet „Az iratok fordítása” című 5. cikke a következőképpen szól:

„(1) Az átvevő intézmény, amelyhez a kérelmező az irat továbbítása érdekében fordult, tájékoztatja a kérelmezőt arról, hogy a címzett megtagadhatja az irat átvételét, ha az nem a 8. cikkben előírt nyelvek valamelyikén került kiállításra.

(2) Az irat továbbítását megelőzően felmerülő fordítási költségek a kérelmezőt terhelik; ez nem érinti a bíróságnak vagy az illetékes hatóságnak az ilyen költségek viselésére vonatkozó esetleges későbbi határozatát.”

6 Az említett rendelet „Az irat átvételének megtagadása” című 8. cikke az (1) bekezdésében kimondta:

„Az átvevő intézmény a II. mellékletben található formanyomtatvány felhasználásával tájékoztatja a címzettet arról, hogy megtagadhatja a kézbesítendő irat átvételét a kézbesítés alkalmával, illetve az iratnak a kézbesítéstől számított egy héten belül az átvevő intézmény számára történő visszaküldésével, ha az nem a következő nyelvek egyikén került megszövegezésre, és nem mellékeltek hozzá fordítást ezen nyelvek egyikén:

- a) olyan nyelv, amelyet a címzett megért; vagy
- b) az átvevő tagállam hivatalos nyelve vagy, amennyiben annak a tagállamnak több hivatalos nyelve is van, a kézbesítés helyének hivatalos nyelve vagy hivatalos nyelveinek egyike.”

7 Az 1393/2007 rendelet „A kézbesítés költsége” című 11. cikke a (2) bekezdésének második albekezdésében előírta:

„A bírósági tisztviselő, illetve az átvevő tagállam joga szerint illetékes személy eljárása révén felmerülő költségeknek meg kell felelniük az e tagállam által előzetesen megállapított egységes díjnak, amely tiszteletben tartja az arányosság és a megkülönböztetésmentesség elvét. A tagállamok tájékoztatják a[z Európai] Bizottságot ezekről a megállapított díjakról.”

8 E rendelet 14. cikke szerint:

„Bármely tagállam tértivevényes ajánlott levélben vagy ennek megfelelő módon kézbesíthet bírósági iratokat másik tagállamban lakóhellyel rendelkező személyek részére közvetlenül, postai szolgáltatások útján.”

9 Az említett rendeletnek „A megjelenést elmulasztó alperes” című 19. cikke az (1) bekezdésében előírta:

„Amennyiben e rendelet rendelkezései alapján idézést vagy azzal egyenértékű iratot kézbesítés céljából egy másik tagállamba kellett továbbítani, és az alperes nem jelent meg, határozat addig nem hozható, amíg megállapítást nem nyer, hogy:

- a) az iratot olyan módon kézbesítették, amelyet az átvevő tagállam belső joga a saját területén keletkezett iratoknak az ott tartózkodó személyek részére történő kézbesítésére előír; vagy
- b) az iratot ténylegesen átadták az alperes számára, vagy azt eljuttatták a lakóhelyére az e rendelet által előírt valamely más módon;

és az iratot mindkét esetben megfelelő időben kézbesítették vagy adták át ahhoz, hogy az alperes védekezést terjeszthessen elő.”

Az 1215/2012/EU rendelet

- 10 A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 351., 1. o.) „Különös joghatóság” című 7. cikke kimondja:

„Valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező személy más tagállamban az alábbiak szerint perelhető:

[...]

2. jogellenes károkozással, jogellenes károkozással egy tekintet alá eső cselekménnyel vagy ilyen cselekményből fakadó igényvel kapcsolatos ügyekben annak a helynek a bírósága előtt, ahol a káresemény bekövetkezett vagy bekövetkezhet;

[...]”

- 11 E rendelet 28. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében:

„(2) A bíróság az eljárást mindaddig felfüggeszti, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy az alperes a védekezéséről történő gondoskodáshoz kellő időben átvette az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot, illetve, hogy valamennyi szükséges intézkedést megtettek ennek érdekében.

(3) Amennyiben az eljárást megindító iratot, illetve azzal egyenértékű iratot a[z 1393/2007] rendelet alapján egyik tagállamból a másikba kellett továbbítani, e cikk (2) bekezdése helyett az említett rendelet 19. cikkét kell alkalmazni.”

- 12 Az 1215/2012 rendelet 45. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Valamely fél kérelmére a határozat elismerését meg kell tagadni, amennyiben:

[...]

b) a határozatot az alperes távollétében hozták, amennyiben az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot nem kézbesítették az alperes részére megfelelő időben és megfelelő módon ahhoz, hogy védelméről gondoskodhasson, kivéve, ha az alperes elmulasztotta a határozatot megtámadó eljárás kezdeményezését, annak ellenére, hogy lehetősége lett volna rá;

[...]”

- 13 A rendelet 63. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„E rendelet alkalmazásában a társaság vagy más jogi személy, illetve természetes vagy jogi személyek társulása azon a helyen rendelkezik székhellyel, ahol:

a) létesítő okirat szerinti székhelye;

b) központi ügyvezetése; vagy

c) üzleti tevékenységének fő helye található.”

A spanyol jog

- 14 A 2000. január 7-i Ley 1/2000, de Enjuiciamiento Civil (a polgári perrendtartásról szóló 1/2000. sz. törvény; a BOE 2000. január 8-i 7. száma.) 155. cikke kimondja:

„(1) Ha a felek jogi képviselő nélkül járnak el, vagy az eljárást megindító irat alperes részére történő kézbesítése vagy az alperes idézése esetén a kapcsolattartás a peres felek kézbesítési címén történő értesítéssel valósul meg. [...]

(2) A felperes lakóhelyének a kérelemben, a keresetlevélben vagy az eljárás megindítása iránti kérelemben megjelölt lakóhelyet kell tekinteni. A felperesnek az első idézés tekintetében az alperes kézbesítési címeként is meg kell jelölnie az e cikk következő bekezdésében említett egy vagy több helyet. Ha a felperes több helyet jelöl meg lakóhelyként, meg kell adnia azt a sorrendet, amelyben véleménye szerint a kommunikáció sikeresen megvalósítható.

[...]

(3) Kapcsolattartás céljából kézbesítési címként a népszerűnyilvántartásban szereplő vagy más célból hivatalosan nyilvántartott lakóhely vagy székhely, vállalkozások vagy más szervezetek, illetve a kötelező kamarai tagsághoz kötött szakmát gyakorló személyek esetén a hivatalos cégjegyzékben vagy a szakmai kamarák kiadványaiban szereplő lakóhely vagy székhely jelölhető meg. E célból kézbesítési címként a szakmai vagy nem alkalmi jellegű munkatevékenység gyakorlásának helye is megjelölhető.

[...]

A jogi személy ellen benyújtott kereset esetén kézbesítési címként a gazdasági társaság igazgatójaként, ügyvezetőjeként vagy meghatalmazott képviselőjeként, illetve a hivatalos cégjegyzékben szereplő bármely szervezet igazgatóságának elnökeként, tagjaként vagy ügyvezetőjeként feltüntetett személy lakóhelye is megjelölhető.

[...]”

- 15 E törvény 510. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A jogerős ítélet felülvizsgálható:

[...]

4° Ha azt kényszer, erőszak vagy csalárd magatartás révén igazságtalanul érték el.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 16 Az Európai Bizottság 2016. július 19-én elfogadta az [EUMSZ] 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39824 – Tehergépjárművek ügy) a C(2016) 4673 határozatot, amelyről 2017. április 6-án összefoglalást tettek közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2017. C 108., 6. o.). A Volvo e határozat címzettjei között szerepel.

- 17 Az említett határozatban a Bizottság megállapította, hogy tizenöt tehergépjármű-gyártó, köztük a Volvo, részt vettek az EUMSZ 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikkének egységes és folyamatos megsértése formájában megvalósuló, egyrészt a közepes tehergépjárművek és nehéz tehergépjárművek EGT-n belüli árazására és bruttó áremelésére, másrészt az Euro 3–6 szabványok által előírt szennyezőanyag-kibocsátást szabályozó technológia bevezetésével járó költségek időzítésére és áthárítására vonatkozó összehangolt megállapodásokra irányuló kartellben.
- 18 A Volvo esetében e jogsértés időtartamát 1997. január 17-től 2011. január 18-ig állapították meg.
- 19 2018. július 12-én a Transsaqui, amely 2008-ban két, Volvo márkájú tehergépjárművet vásárolt meg, kártérítési keresetet indított a Volvo ellen a Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia (valenciai 1. sz. kereskedelmi bíróság, Spanyolország) előtt a jelen ítélet 16. pontjában említett, 2016. július 19-i határozatban megállapított kartell következtében állítólagosan őt ért, általa 24 420,69 euróra becsült többletköltségnek megfelelő kár megtérítése iránt.
- 20 Keresetlevelében a Transsaqui jelezte, hogy a Volvo székhelye Göteborgban (Svédország) található, pontosítva, hogy az idézést e társaság spanyolországi leányvállalatának, a Volvo Group España SAU-nak (a továbbiakban: Volvo España) a madridi (Spanyolország) székhelyére kell kézbesíteni.
- 21 A Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia (valenciai 1. sz. kereskedelmi bíróság) elfogadhatónak nyilvánította a keresetet, és annak érdekében, hogy a Volvot az eljárásban való megjelenés és a keresetlevélre való válaszadás céljából idézze, ajánlott levelet küldött a Volvo España székhelyének címére, amely tartalmazta a keresetlevél és az ahhoz csatolt iratok másolatát. E levél átvételét megtagadták, és azt ellátták egy kézzel írott megjegyzéssel a Volvo svédországi címével.
- 22 Az e bíróság előtti tárgyaláson a Transsaqui észrevételeket terjesztett elő, amelyekben a Volvo España részéről a Volvóval szembeni idézés átvételének megtagadását rosszhiszemű halogató taktikának minősítette, arra hivatkozva, hogy mivel a Volvo España 100%-ban a Volvo tulajdonában van, e társaságok a versenyjog értelmében egyetlen vállalkozást alkotnak.
- 23 2019. május 22-én az említett bíróság határozatot hozott, amelyben a „vállalkozás egységének” elve alapján elfogadta, hogy a Volvót a spanyolországi leányvállalatának székhelyén idézzék megjelenésre. Ezen idézés kézbesítése érdekében a Juzgado de lo Mercantil No 1 de Valencia (valenciai 1. sz. kereskedelmi bíróság) bírósági együttműködés iránti kérelmet küldött a madridi bíróságoknak.
- 24 2019. szeptember 5-én a madridi bíróságok megkísérelték a Volvo idézését a Volvo España székhelyén kézbesíteni. Mindazonáltal egy ügyvéd, aki a Volvo España törvényes képviselőjeként mutatkozott be, megtagadta az átvételt, arra hivatkozva, hogy azt a Volvo svédországi székhelyén kell teljesíteni.
- 25 2019. október 30-án a Volvo España címén történő újabb kézbesítési kísérlet során az idézést ténylegesen átadták egy személynek, aki magát a Volvo España jogi szolgálatának tagjaként azonosította.
- 26 E kézbesítési kísérletek mindegyikét követően a Volvo España levelet küldött a Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valenciához (valenciai 1. sz. kereskedelmi bíróság), amelyben kifejtette azokat az okokat, amelyek miatt nem vette át a Volvónak szóló idézést.

- 27 Ezekben többek között az alábbiakra hivatkozott:
- a Volvo España a Volvótól különálló jogi személy, nem minősül a Volvo tisztségviselőjének, és nem jogosult arra, hogy más jogalany nevében idézést vegyen át;
 - a spanyol eljárásjog értelmében a Volvót a székhelyén kell idézni;
 - amennyiben az alperes az Unió másik tagállamában rendelkezik lakóhellyel, a kézbesítést az 1393/2007 rendeletnek megfelelően kell elvégezni;
 - a felperes nem használhat olyan alternatív címet, amely nem kapcsolódik az alpereshez és az ilyen magatartás csalárd magatartásnak minősül, amely az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdése b) pontjának megfelelően ezenkívül azzal a következménnyel is járhat, hogy egy másik tagállamban nem ismerik el az alperessel szemben a távollétében hozott határozatot.
- 28 Tekintettel arra, hogy az idézést érvényesen kézbesítették a Volvo részére, és hogy e társaság a rá vonatkozóan előírt határidőig nem kapcsolódott be az eljárásban, a Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia (valenciai 1. sz. kereskedelmi bíróság) a Volvót távolmaradónak nyilvánította, és beidézte a feleket a spanyol eljárásjog által a jogvita tárgyának tisztázása és a bizonyítékok felajánlása érdekében előírt előzetes tárgyalásra. E bíróság megpróbálta e határozatot a Volvo számára a Volvo España címére kézbesíteni, ez utóbbi azonban ismét megtagadta az átvételt arra hivatkozva, hogy a Volvo székhelye Svédországban található.
- 29 2020. február 26-án az említett bíróság ítéletet hozott, amelyben helyt adott a Transsaqui kérelmének, és arra kötelezte a Volvót, hogy fizessen meg a felperesnek 24 420,69 euró kártérítést a tehergépjárművek megvásárlásának időpontjától számított törvényes kamatokkal együtt (a továbbiakban: 2020. február 26-i ítélet).
- 30 Ezt az ítéletet a Volvo España címére küldött tértivevényes ajánlott levélben közölték a Volvóval, amely azt 2020. március 10-én átvette. Ugyanakkor a Volvo España levelet küldött a Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valenciának (valenciai 1. sz. kereskedelmi bíróság), amelyben vitatta, hogy az ítéletet ily módon érvényesen közölték a Volvóval, megismételve az általa korábban előadott érveket.
- 31 A Transsaqui azt kérte e bíróságtól, hogy állapítsa meg azon költségeket, amelyek megfizetésére a Volvót kötelezte. Az említett bíróság, amely a 2020. február 26-i ítéletét jogerősnek tekintette, elvégezte a költségek megállapítását.
- 32 A Volvo España részére megküldött tértivevényes ajánlott levélben a Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia (valenciai 1. sz. kereskedelmi bíróság) a költségek megállapítására vonatkozó tárgyalás tartására idézte a Volvót annak érdekében, hogy vitathassa a megállapított költségeket. E levelet az e címen jelen lévő személynek adták át, aki aláírta a tértivevényt.
- 33 Néhány nappal később a Volvo España levelet küldött e bíróságnak, amelyben a korábban hivatkozott okokból vitatta, hogy a Volvo terhére rótt költségek megállapítását érvényesen közölték volna.
- 34 Tekintettel arra, hogy a Volvo a törvényben előírt határidőn belül nem vitatta a költségeket, a Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Valencia (valenciai 1. sz. kereskedelmi bíróság) határozatot hozott, amelyben 8310,64 euró összegben jóváhagyta a költségek megállapítását. E határozatot a

Volvo España címére küldött tértivevényes ajánlott levélben kézbesítették a Volvo részére, ahol azt az e címen jelen lévő személy elfogadta, és aláírta a tértivevényt. Ezt követően a Volvo España levelet küldött e bíróságnak, amelyben cáfolta, hogy az említett határozatot érvényesen kézbesítették volna a Volvo részére.

- 35 Az említett bíróság helyt adott a Transsaqui azon kérelmének, hogy végrehajtsa a 2020. február 26-i ítéletet, és felszólította a Volvót, hogy tíz napon belül nyilatkozzon a tulajdonában álló vagyontárgyakról azok lefoglalása céljából. Az e célból hozott határozatokat 2021. március 17-én kézbesítették a Volvo España székhelyén.
- 36 2021. június 15-én a polgári perrendtartásról szóló 1/2000. sz. törvény 510. cikke (1) bekezdésének 4. pontja alapján a Volvo a Tribunal Supremohoz (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) – a kérdést előterjesztő bírósághoz – fordult a 2020. február 26-i jogerős ítélettel szembeni perújítási kérelemmel. Kérelmének alátámasztására a Volvo arra hivatkozott, hogy a Transsaqui ezt az ítéletet csalárd magatartás révén érte el. A Volvo hozzátette, hogy közvetett tudomást szerzett az említett ítélet létezéséről, amikor az annak végrehajtását elrendelő határozatokat 2021. március 17-én kézbesítették a Volvo España részére.
- 37 A Transsaqui a maga részéről azt állítja, hogy a Volvo rosszhiszeműen járt el, amikor rosszindulatú eljárási taktikát alkalmazott, amely arra irányult, hogy a felperes – számos más, hasonló helyzetben lévő felpereshez hasonlóan – elálljon a keresetétől. A Transsaqui továbbá arra hivatkozik, hogy a Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Valencia (valenciai 1. sz. kereskedelmi bíróság) pergazdaságossági okokból és a „vállalkozás egységének” elvével összhangban elfogadta, hogy az idézés és a Volvo részére történő kézbesítések a Volvo España címére történjenek. Továbbá az átvétel Volvo España általi, azzal az indokkal történő elutasítása, hogy a Volvo España és a Volvo különálló jogi személyek, nem megalapozott, mivel e két társaság versenyjogi szempontból egyetlen vállalkozást alkot.
- 38 A kérdést előterjesztő bíróság, amely abból az előfeltevésből indul ki, hogy az anyavállalat és a leányvállalata közötti gazdasági egység fennállása igazolhatja azt, hogy az előbbinek címzett iratokat az utóbbinak lehessen kézbesíteni, lényegében arra keres választ, hogy a Chartának az EUMSZ 101. cikkel összefüggésben értelmezett 47. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal összeegyeztethetetlen, hogy a valamely tagállam bírósága elé történő idézést, amelyet egy másik tagállamban székhellyel rendelkező anyavállalatnak címeznek, az anyavállalat azon tagállamban található leányvállalatának kézbesítsék, ahol a keresetet megindították, amennyiben ez utóbbi nem hivatkozik egyetlen olyan körülményre sem, amely kizárná, hogy versenyjogi szempontból e két társaság között a vállalkozás egysége álljon fenn.
- 39 E bíróság szerint egyrészt ilyen körülmények között annak megkövetelése, hogy a kézbesítésre az anyavállalat székhelyén kerüljön sor, olyan magas fordítási költségekkel járna, amelyek megnehezíthetik vagy akár akadályozhatják a versenyjog megsértése miatt károsult személyek hatékony bírósági jogorvoslathoz való jogának gyakorlását, és súlyosan sérthetik az EUMSZ 101. cikk hatékony érvényesülését, mivel az ilyen követelmény visszatartthat számos károsultat attól, hogy kártérítést kérjenek.
- 40 Amennyiben a kért kártérítés összege alacsony, és a felperes kis- vagy középvállalkozás, az ilyen költségek komoly akadályt képezhetnek a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jognak. Ez még inkább így van akkor, ha – mint Spanyolországban – az érintett tagállam eljárásjoga előírja, hogy a kérelemnek való részleges helyt adás esetén a felek maguk viselik saját költségeiket, és minden fél köteles a közös költségek felének viselésére.

- 41 Másrészt a bírósági iratok más tagállamban történő kézbesítésének kötelezettsége a határidők meghosszabbodását eredményezné, ami csak abban az esetben lenne indokolt, ha a bírósági eljárás helye szerinti tagállamban található címre történő kézbesítés megakadályozná az alperest abban, hogy az ügy körülményeire tekintettel ténylegesen tudomást szerezzen a jogvitáról.
- 42 A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy paradox lenne, ha a versenyjog megsértése következtében károsult személy keresetet indíthatna a leányvállalattal szemben, és ez utóbbit az anyavállalat magatartása miatt elmarasztalhatnák, miközben a leányvállalat számára nem lehetne olyan bírósági iratokat kézbesíteni, melyek közvetlenül az anyavállalatra vonatkoznak, amellyel a leányvállalat versenyjogi szempontból egyetlen vállalkozást alkot.
- 43 Még ha feltételezzük is, hogy a Charta 47. cikkében biztosított és az alperest is megillető hatékony jogorvoslathoz való jog követelményeivel összeegyeztethető az anyavállalatnak címzett idézésnek a jogvita elbírálásának helye szerinti tagállamban székhellyel rendelkező leányvállalat címére történő kézbesítése, e bíróság rámutat, hogy a Charta 53. cikke értelmében annak egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, mint amely szűkíti vagy hátrányosan érinti azokat az emberi jogokat és alapvető szabadságokat, amelyeket – saját alkalmazási területükön – a tagállamok alkotmányai elismernek. Márpedig a jelen ítélet 17. pontjában említett kartell károsultjává vált tehergépjármű-vásárlók által indított kártérítési keresetekkel kapcsolatos más ügyekben a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság, Spanyolország), amely előtt egy olyan anyavállalat indított keresetet, amelynek nem sikerült elérnie azon eljárás megsemmisítését, amelynek során a neki címzett bírósági iratokat a leányvállalatának címére kézbesítették, úgy ítélte meg, hogy megsértették a spanyol alkotmány által az alperes számára biztosított alapvető jogokat és szabadságokat.
- 44 Következésképpen a Charta 53. cikkével ellentétes lehet, ha – jóllehet gazdasági egység áll fenn az anyavállalat és a leányvállalata között – az ezen anyavállalatnak címzett, de a leányvállalatának címére kézbesített idézést úgy tekintik, mint amelyet éppen az ilyen egység fennállása miatt érvényesen kézbesítettek az anyavállalatnak. Ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság arra keres választ, hogy a Charta 53. cikkének ilyen értelmezése nem akadályozza-e súlyosan a kartell miatt károsult személy hatékony bírósági jogorvoslathoz való jogát, valamint az EUMSZ 101. cikk hatékony érvényesülését.
- 45 E körülmények között határozott úgy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „(1) A tehergépjármű-kartellel kapcsolatos jogviták jelen határozatban ismertetett körülményei között értelmezhető-e úgy a Chartának az EUMSZ 101. cikkel összefüggésben értelmezett 47. cikke, hogy az eljárási iratoknak azon anyavállalat részére történő kézbesítése, amely ellen versenykorlátozó magatartás miatti kártérítési keresetet indítottak, szabályszerűen teljesítettnek tekintendő, ha az említett kézbesítést az eljárás helye szerinti tagállamban székhellyel rendelkező leányvállalat székhelyén teljesítették (vagy kísérelték meg), a másik tagállamban székhellyel rendelkező anyavállalat pedig nem vett részt az eljárásban, és azt távollétében folytatták le?
- (2) Ha az előző kérdésre igenlő választ kell adni, összeegyeztethető-e a Charta 47. cikkének ez az értelmezése a Charta 53. cikkével, tekintettel a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság) tehergépjármű-kartellel kapcsolatos jogvitákban az eljárási iratoknak egy másik tagállamban székhellyel rendelkező anyavállalatok részére történő kézbesítésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatára?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 46 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a Charta 47. cikkét az EUMSZ 101. cikkel összefüggésben úgy kell-e értelmezni, hogy szabályszerűen teljesítettnek tekintendő azon anyavállalat idézése, amely ellen versenyjogi jogsértéssel okozott kár megtérítése iránti keresetet indítottak, ha az eljárást megindító irat kézbesítését az eljárás helye szerinti tagállamban székhellyel rendelkező leányvállalat címén teljesítették, amellyel az anyavállalat gazdasági egységet képez.
- 47 A kérdést előterjesztő bíróság többek között arra keres választ, hogy a Charta 47. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz való jogra tekintettel az a körülmény, hogy az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének értelmezése keretében megállapítást nyert, hogy egy másik tagállamban székhellyel rendelkező anyavállalat és annak egyik leányvállalata a tényállás megvalósulásának időpontjában egyetlen gazdasági egységet képezett, igazolhatja-e, hogy az előbbinek címzett iratokat azon a címen kézbesítsék, ahol az utóbbi székhelye található, a felperes által készített bírósági iratok fordítási és kézbesítési költségeinek csökkentése, valamint az eljárási határidők elhúzódásának elkerülése érdekében.
- 48 E tekintetben a Bíróság kétségkívül kimondta, hogy az EUMSZ 101. cikknek a Bizottság által határozatban megállapított megsértése fennállásán alapuló kártérítési kereset keretében az a jogi személy, amelyet e határozat nem jelölt meg úgy, mint amely megsértette a versenyjogot, ezen az alapon mégis felelősségre vonható egy másik jogalany jogsértő magatartása miatt, amennyiben e két személy ugyanazon gazdasági egység részét képezi, és így egy vállalkozást alkotnak, amely az említett EUMSZ 101. cikk értelmében vett jogsértés elkövetője (2021. október 6-i Sumal ítélet, C-882/19, EU:C:2021:800, 48. pont).
- 49 Mindazonáltal, először is, noha a „vállalkozás” fogalma és azon keresztül a „gazdasági egység” fogalma *ipso iure* egyetemleges felelősséget keletkeztet azon jogalanyok között, amelyek a jogsértés elkövetésének időpontjában gazdasági egységet alkotnak, az ilyen vállalkozás nem rendelkezik önálló, az azt alkotó jogalanyoktól független jogi személyiséggel, így az érintett versenyellenes magatartás károsultja nem indíthat kártérítési keresetet magával a vállalkozással szemben, hanem szükségszerűen az e vállalkozást alkotó jogalanyok egyikét kell bíróság elé idéznie (lásd ebben az értelemben: 2021. október 6-i Sumal ítélet, C-882/19, EU:C:2021:800, 44. és 51. pont).
- 50 Másodszor, még ha a leányvállalat az anyavállalatával együtt egyetlen és ugyanazon gazdasági egységet alkot is anyagi jogi értelemben, e körülmény nem jelenti azt, hogy az említett leányvállalatot az anyavállalat kifejezetten felhatalmazta vagy kijelölte a neki címzett bírósági iratok átvételére jogosult személyként. Ilyen felhatalmazást ugyanis nem lehet vélelmezni, különben sérülhet az említett anyavállalat védelemhez való joga.
- 51 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Charta 47. cikkében biztosított hatékony bírói jogvédelemhez való jog tiszteletben tartásából fakad az a követelmény, hogy biztosítani kell az iratok valódi és tényleges átadását, vagyis az alperesnek való kézbesítését, valamint elegendő időt kell hagyni ez utóbbi számára védekezésének előkészítésére (lásd ebben az értelemben: 2017. március 2-i Henderson ítélet, C-354/15, EU:C:2017:157, 72. pont; 2019. december 5-i Centraal Justitieel Incassobureau [Pénzbüntetések elismerése és végrehajtása] ítélet, C-671/18, EU:C:2019:1054, 39. pont).

- 52 Következésképpen, amennyiben az anyavállalatból és annak egy vagy több leányvállalatából álló gazdasági egységet is magában foglaló kartell állítólagos károsultja – ahogyan az alapügyben is – úgy dönt, hogy kártérítési keresetét inkább ezen anyavállalattal, mintsem – mint főszabály szerint – annak az említett károsult lakóhelye szerinti tagállamban letelepedett leányvállalataival szemben indítja, e károsult ezt követően nem hivatkozhat az ilyen egység fennállására annak érdekében, hogy az anyavállalatnak címzett bírósági iratokat az említett leányvállalat címén kézbesítsék.
- 53 A kérdést előterjesztő bíróság által kifejezett kétségek ellenére sem a Charta 47. cikke, amely a kartell állítólagos károsultjának tisztességes eljáráshoz való jogát biztosítja, sem pedig az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének hatékony érvényesülése nem indokolhat ettől eltérő megoldást, még akkor sem, ha a bírósági iratok más tagállamban való kézbesítésének kötelezettsége további terheket róhat az állítólagos károsultakra.
- 54 E tekintetben először is hangsúlyozni kell, hogy noha az uniós jog megsértésének állítólagos károsultjai hivatkozhatnak a Charta 47. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogra, e jog az alperest is védi, még akkor is, ha korábban megállapítást nyert, hogy ez utóbbi megsértette az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését. Ez utóbbi rendelkezéssel ellentétben ugyanis, amely a vállalkozásokra vonatkozik, a Charta 47. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jog minden egyes jogi személyt egyénileg védelemben részesít. Így a versenyjogi jogviták nem mentesülnek az e cikkből eredő eljárási garanciák alól, amelyek megkövetelik, hogy a valamely személynek címzett bírósági iratokat valóban és ténylegesen átadják neki.
- 55 Másodszor, az uniós jogalkotó több olyan jogi aktust fogadott el, amely a polgári és kereskedelmi ügyekben a határokon átnyúló jogvitákra alkalmazandó, többek között az 1215/2012 rendeletet és az 1393/2007 rendeletet, amelyek célja a bírósági határozatok szabad mozgásának megkönnyítése, valamint a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítés céljából történő továbbításának javítása a tagállamok között, elősegítve ezáltal az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést.
- 56 Egyrészt az 1215/2012 rendelet a 4. cikkében előírja, hogy főszabályként a valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező személy, állampolgárságára való tekintet nélkül, az adott tagállam bíróságai előtt perelhető. E szabálytól eltérően e rendelet 7. cikkének 2. pontja kimondja, hogy a valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező személy jogellenes károkozással, jogellenes károkozással egy tekintet alá eső cselekménnyel vagy ilyen cselekményből fakadó igénnyel kapcsolatos ügyekben annak a helynek a bírósága előtt, ahol a káresemény bekövetkezett vagy bekövetkezhet. Az említett rendelet 63. cikke úgy rendelkezik, hogy ugyanezen rendelet alkalmazásában a társaság vagy más jogi személy, illetve természetes vagy jogi személyek társulása azon a helyen rendelkezik székhellyel, ahol létesítő okirat szerinti székhelye, központi ügyvezetése vagy üzleti tevékenységének fő helye található.
- 57 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az alapügyben az elsőfokú eljárás felperese, vagyis a versenyellenes magatartás állítólagos károsultja az 1215/2012 rendelet 7. cikkének 2. pontjára hivatkozott annak érdekében, hogy kártérítési keresetével a káresemény bekövetkezésének helye szerinti, vagyis egy spanyol bírósághoz forduljon, míg az alperesnek az említett rendelet 63. cikke értelmében vett székhelye Svédországban van, ahol a létesítő okirat szerinti székhelye található. Az említett felperes így ugyanezen rendelet alapján könnyen hozzáférhetett az igazságszolgáltatáshoz.
- 58 Másrészt az 1393/2007 rendelet a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok továbbításának és kézbesítésének módjait meghatározó szabályok összességét állapítja meg. E rendeletet az 1. cikkének (1) bekezdése szerint akkor kell alkalmazni, ha az iratot az egyik

tagállamból a másikba kell továbbítani az utóbbiban történő kézbesítés céljából, azzal a céllal, hogy – a (2) és (11) preambulumbekzdésnek megfelelően – megkönnyítse az irat továbbítását, és ebből következően biztosítsa a belső piac megfelelő működését.

- 59 Közelebbről, az 1393/2007 rendelet 1. cikke (2) bekezdésének és (8) preambulumbekzdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy az uniós jogalkotó a bírósági iratok tagállamok közötti kézbesítésének csupán két esetét vonja ki e rendelet hatálya alól, mégpedig egyrészt, ha az irat címzettjének lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye ismeretlen, másrészt pedig, ha a címzett az eljárás helye szerinti tagállamban képviselőt hatalmazott meg (lásd ebben az értelemben: 2012. december 19-i Alder ítélet, C-325/11, EU:C:2012:824, 24. pont).
- 60 E két eseten kívül, amennyiben a bírósági irat címzettje egy másik tagállamban rendelkezik lakóhellyel, ezen irat kézbesítése szükségszerűen az 1393/2007 rendelet hatálya alá tartozik, következésképpen, ahogyan azt e rendelet 1. cikkének (1) bekezdése előírja, azt az említett rendeletben előírt részletes szabályok szerint kell teljesíteni (lásd ebben az értelemben: 2012. december 19-i Alder ítélet, C-325/11, EU:C:2012:824, 25. pont).
- 61 A jelen ügyben, mivel – ahogyan az a jelen ítélet 57. pontjában megállapítást nyert – a bírósági iratok címzettjének székhelye Svédországban található, miközben a bírósági eljárás Spanyolországban zajlik, az ilyen iratokat az 1393/2007 rendelet 1. cikkének (1) bekezdése értelmében egyik tagállamból a másikba kellett volna továbbítani. Ezenkívül – a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálatra is figyelemmel – az alapügyben szóban forgó helyzet nem tartozik a jelen ítélet 59. pontjában említett esetek közé, így a bírósági iratok tagállamok közötti kézbesítésének az 1393/2007 rendeletben előírt módjait kell alkalmazni.
- 62 Márpedig az 1393/2007 rendelet több rendelkezése is kifejezetten arra irányul, hogy a bírósági iratok továbbításának hatékonyságát és gyorsaságát összehangolja a címzettek védelemhez való jogának tiszteletben tartására vonatkozó követelménnyel, mégpedig többek között a szóban forgó iratok valódi és tényleges átvételének biztosítása révén (lásd ebben az értelemben: 2012. december 19-i Alder ítélet, C-325/11, EU:C:2012:824, 36. pont).
- 63 Így a bírósági iratoknak az átvevő tagállamban történő kézbesítése során felmerült költségeket illetően meg kell állapítani, hogy az 1393/2007 rendelet (16) preambulumbekzdése és 11. cikke (2) bekezdésének második albekezdése értelmében e költségeknek az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés megkönnyítése érdekében meg kell felelniük az adott tagállam által előzetesen megállapított, egységes díjnak, amely tiszteletben tartja az arányosság és a megkülönböztetésmentesség elvét.
- 64 Ami az irat továbbítását megelőző esetleges fordítási költségeket illeti, kétségtelen, hogy e rendelet 5. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy azok a felperest terhelik. Egyébiránt az említett rendeletnek a (12) preambulumbekzdésével összefüggésben értelmezett 5. és 8. cikke lehetővé teszi a címzett számára, hogy megtagadja a kézbesítendő irat átvételét, ha az a címzett által nem értett nyelven, vagy nem a kézbesítés helyének hivatalos nyelvén, illetve hivatalos nyelvei egyikén készült.
- 65 Mindazonáltal az 1393/2007 rendelet nem követeli meg, hogy a kézbesítendő iratot minden körülmények között lefordítsák, mivel – ahogyan az e rendelet 8. cikkéből kitűnik – az irat címzettje csak akkor tagadhatja meg az irat átvételét, ha azt nem olyan nyelven szövegezték meg, amelyet megért, vagy nem mellékeltek hozzá fordítást ilyen nyelven vagy az átvevő tagállam hivatalos nyelvén. E tekintetben a Bíróság pontosította, hogy ha az érintett irathoz olyan

mellékleteket csatoltak, amelyek nem az átvevő tagállam nyelvén vagy az átvevő tagállam olyan nyelvén készültek, amelyet a címzett megért, a címzett nem tagadhatja meg ezen irat átvételét, amennyiben az lehetővé teszi e címzett számára, hogy jogait az átvevő tagállamban folytatott bírósági eljárás keretében érvényesíthesse, és e mellékletek kizárólag bizonyítékként szolgálnak, és nem elengedhetetlenek a kérelem tárgyának és indokainak megértéséhez (lásd ebben az értelemben: 2008. május 8-i Weiss und Partner ítélet, C-14/07, EU:C:2008:264, 78. pont).

- 66 Ráadásul a fordítási költségek felperes általi viselése nem érinti a bíróságnak vagy a hatáskörrel rendelkező hatóságnak az eljárás során felmerült költségek megosztására vonatkozó esetleges későbbi határozatát.
- 67 Végezetül, mivel a kérdést előterjesztő bíróság által azzal kapcsolatban megfogalmazott kételyek, hogy a versenyellenes magatartás állítólagos károsultja számára annak lehetetlensége, hogy az anyavállalatnak szánt bírósági iratokat kézbesíteni lehessen az anyavállalat olyan leányvállalatának, amely e károsulttal azonos tagállamban rendelkezik székhellyel, sértené-e ez utóbbinak a Charta 47. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogát, sőt az EUMSZ 101. cikk hatékony érvényesülését a bírósági iratok fordításának, valamint kézbesítésének költségei miatt, ahhoz a körülményhez kapcsolódnak, hogy a költségek megosztására vonatkozó nemzeti szabályok értelmében a felperesnek csak akkor térítik meg a keresetének benyújtása érdekében felmerült eljárási költségeket, ha a keresetnek teljes egészében helyt adnak, hangsúlyozni kell, hogy a kizárólag a költségek viselésére vonatkozó nemzeti szabályoknak az uniós joggal való esetleges összeegyeztethetlensége önmagában nem eredményezheti a bírósági iratok kézbesítésére vonatkozó rendelkezések alkalmazhatatlanná tételét.
- 68 Hasonlóképpen, ami a keresetindítási határidők meghosszabbítását illeti, igaz ugyan, hogy a Charta 47. cikkének második bekezdése kimondja, hogy mindenkinek joga van arra, hogy ügyét tisztességesen, nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalják. Mindazonáltal, még ha úgy tekintjük is, hogy az 1393/2007 rendelet ellenére a bírósági iratok más tagállamban történő kézbesítésének kötelezettsége az eljárási határidők jelentős meghosszabbodását vonja maga után, az ilyen meghosszabbodás önmagában nem jelenti e rendelkezés megsértését, mivel a határozathozatal idejének észszerű jellegét az egyes ügyek sajátos körülményei alapján kell értékelni (lásd ebben az értelemben: 2009. július 16-i Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland kontra Bizottság ítélet, C-385/07 P, EU:C:2009:456, 181. pont), és ebből következően adott esetben figyelembe kell venni a jogvita határokon átnyúló jellegét.
- 69 Harmadszor a Bíróság úgy értelmezte az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését, hogy amennyiben az anyavállalat és leányvállalata gazdasági egységet alkot, e vállalkozás versenyellenes magatartásának károsultja kártérítési keresetet indíthat egyaránt azon anyavállalattal szemben, amelyet a Bizottság e magatartás alapján határozatban szankcionált, vagy a leányvállalatával szemben, még akkor is, ha a leányvállalatot e határozat nem érinti (lásd ebben az értelemben: 2021. október 6-i Sumal ítélet, C-882/19, EU:C:2021:800, 51. pont). Következésképpen az ilyen magatartás állítólagos károsultja, aki az említett 101. cikk (1) bekezdése szerinti jogait kívánja érvényesíteni, főszabály szerint benyújthatja kártérítési keresetét az eljáró bíróság tagállamában székhellyel rendelkező leányvállalattal szemben, ami lehetővé teszi számára annak elkerülését, hogy a bírósági iratok fordításának vagy kézbesítésének esetleges költségeit egy másik tagállamban viselje.

70 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Charta 47. cikkét és az EUMSZ 101. cikket az 1393/2007 rendelettel összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy nem tekinthető szabályszerűen teljesítettnek azon anyavállalat idézése, amely ellen versenyjogi jogsértéssel okozott kár megtérítése iránti keresetet indítottak, ha az eljárást megindító irat kézbesítését az eljárás helye szerinti tagállamban székhellyel rendelkező leányvállalat címén teljesítették, még akkor sem, ha az anyavállalat e leányvállalattal gazdasági egységet képez.

A második kérdéstről

71 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az első kérdésre adott igenlő válasz esetén a Charta 53. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy az lehetővé teszi valamely tagállam számára annak előírását, hogy a keresetlevél kézbesítését annak a társaságnak a székhelyén kell teljesíteni, amelynek az iratot címezték, nem pedig az említett társaság leányvállalatának székhelyén.

72 Ahogyan az a második kérdés szövegéből kitűnik, azt csak abban az esetben teszik fel, ha a Bíróság az első kérdésre igenlő választ ad.

73 Márpedig, ahogyan az a jelen ítélet 70. pontjában szerepel, ezen első kérdésre nemleges választ kell adni.

74 Ennélfogva az első kérdésre adott válasza tekintettel a második kérdést nem szükséges megválaszolni.

A költségekről

75 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkét és az EUMSZ 101. cikket a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről („iratkezelés”), és az 1348/2000/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 1393/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy nem tekinthető szabályszerűen teljesítettnek azon anyavállalat idézése, amely ellen versenyjogi jogsértéssel okozott kár megtérítése iránti keresetet indítottak, ha az eljárást megindító irat kézbesítését az eljárás helye szerinti tagállamban székhellyel rendelkező leányvállalat címén teljesítették, még akkor sem, ha az anyavállalat e leányvállalattal gazdasági egységet képez.

Aláírások